

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 391/2017
08.03.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгиша Б. Слијепчевић, председник већа, Бранко Станић и Гордана Ајншпилер Поповић, чланови већа, у привредном спору по тужби тужиоца "АА" Ортачко адвокатско друштво, ..., кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Александар З. Новаковић, адвокат из ... против туженог „ББ“ , ..., кога заступа пуномоћник Јелена Стефановић – Пајић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8065/15 од 23.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 08.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8065/15 од 23.02.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 3409/14 од 17.09.2015. године, у ставу I изреке укинута је решење о извршењу истог суда Ив 24616/01 од 22.08.2011. године. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 11.259.021,58 динара са законском затезном каматом опредељеном као у тужбеном захтеву. Ставом III обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 525.498,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 8065/15 од 23.02.2017. године одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију из свих законских разлога. Трошкове је опредељено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72 11, 55 14) Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Наводи у вези утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су закључиле Уговор о пружању правних и консултантских услуга 25.01.2010. године. Предмет Уговора је вршење услуге у вези пословања туженог и пословања његовог оснивача ВВ, држављанина Нацрт Уговора саставио је тужилац. Након анализе садржаја текста исти је потписао и оверио законски заступник туженог. Уговор није потписан од стране ВВ иначе оснивача туженог. Изјавом о јемству од 10.11.2010. године Компанија „ГГ“ ..., ... гарантује плаћања за адвокатске услуге учињене привредном друштву „ББ“, овде туженом. Ова изјава оверена је печатом „ГГ“ и потписана од стране председника и власника ВВ. Тужилац је правне услуге везане са спорове компаније „ГГ“ ..., ... и арбитраже „ДД“ и „ЂЂ“ фактурисао туженом, као услуге пружене компанијама у власништву ВВ. Тужени је платио у целости услуге извршене њему и у том делу тужба је повучена. Потраживања која су се односила на арбитражу „ДД“, „ЂЂ II“ и „ГГ“, тужени је делимично платио, али је по наводима тужиоца преостао неплаћен утужени износ.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови одбијају тужбени захтев за исплату износа од 11.259.021,58 динара са каматом, налазећи да тужени није пасивно легитимисан у овој правној ствари. Тужени по налажењу суда нема обавезу да плати услуге извршене трећем правним лицима по Уговору од 25.01.2010. године.

Према оцени ревизијског суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права.

Неоснован је ревизијски навод тужиоца да суд није правилно протумачио Уговор од 25.01.2010. године и да постоји обавеза плаћања спорних фактура од стране туженог. Уговарањем обавезе плаћања услуга везаних и за „пословање свог оснивача господина ВВ, држављанина ...“ тужени на себе није преузео обавезу да плати услуге које су пружене осталим друштвима у власништву ВВ. Оваква формулација не може имати „проширено дејство“ и подразумевати обавезу туженог на плаћање услуга свим фирмама чији је оснивач наведено физичко лице, јер тако није уговорено и не произилази из осталих достављених и оцењених доказа. Ово нарочито код чињенице да је Уговор састављен од стране адвокатске канцеларије (специјализоване за привредно право) која је управо основана ради пружања правне помоћи и остваривања права и интереса, домаћих и страних физичких и правних лица. Непрецизним навођењем за кога ће тужени плаћати услуге без јасних додатних одредница (у смислу „пословања предузећа чији је оснивач или власник капитала ВВ“ или сл.) тужилац је довео до спорне ситуације. Прихватање обавезе за плаћање услуга у вези пословања ВВ, држављанина ..., указује да је уговорено да тужени плати услуге које су извршене ВВ, као физичком лицу. Стога Уговор од 25.01.2010. године не може створити обавезу туженог да измири и обавезе привредних друштава чији је ВВ оснивач.

Како спорне услуге нису извршене за туженог, а тужилац није пружио ниједан доказ у прилог тврдње да постоји обавеза туженог да исте плати тужиоцу по неком другом основу, то су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев у целости.

Без утицаја су на другачије одлучивање у овој правној ствари ревизијски наводи у погледу делимичног испуњења дуга од стране туженог. Чињеница да је тужени платио неке фактуре и за услуге пружене другим привредним друштвима представља испуњење обавезе од стране трећег лица из члана 296. Закона о облигационим односима, а не преузимање дуга, како се то неосновано у ревизији наводи. Новчану обавезу може испунити и треће лице, а поверилац је дужан да прими испуњење од стране трећег лица ако је дужник са тиме сагласан, што је случај у овој правној ствари.

Наводима ревидента у погледу тумачења типских уговора и ограничења законског заступника туженог у заступању, се понављају сви разлози истицани у жалбеном поступку. Они су од стране другостепеног суда правилно оцењени као неосновани. Стога их ревизијски суд није посебно образлагао у овој пресуди.

Из наведених разлога ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 414. став 1. и 2 . Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић